

2023. március 17. péntek

Zsolt 94,20-22: *Vállalhatsz-e közösséget a romlottság ítélőszékével, mely a törvényesség látszatával nyomorúságot idéz elő? Az igaz embernek életére törnek, az ártatlan embert elítélik. De nekem az ÚR a váram, Istenem az oltalmam és kősziklám.*

Mk 14, 32-42: *Amikor arra a helyre értek, melynek neve Getszemáni, így szólt tanítványaihoz:
– Üljetek le itt, amíg imádkozom!*

Maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, s rettegni és gyötrődni kezdett. Így szólt hozzájuk:

– Szomorú az én lelkem mindhalálig. Maradjatok itt, és virrasszatok!

Egy kicsit távolabb ment, a földre borult, és imádkozott, hogy ha lehetséges, múltjék el tőle ez az óra. Így szólt:

– Abba, Atyám! Minden lehetséges neked, vedd el tőlem ezt a kelyhet! De ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy te!

Visszajött, és alva találta őket. Így szólt Péterhez:

– Simon, alszol? Nem voltál képes egy órát virrasszani? Virrasszatok és imádkoztatok, hogy kísértésbe ne essetek! A lélek ugyan kész, de a test erőtlen.

Ismét elment, és ugyanazzal a szavakkal imádkozott. Amikor visszatért, ismét alva találta őket, mert szemük elnehezült, és nem tudták, mit mondjanak neki. Harmadszor is visszatért, és így szólt hozzájuk:

– Aludjatok tovább és pihenjete! Vége! Eljött az óra! Íme, az Emberfia a bűnösök kezébe kerül.

Keljetek fel, menjünk! Íme, itt van, aki kiszolgált engem.

Igehirdetés:

"Hiányzott a szótárából az a szó, hogy félelem, ami nem csoda, mert még sok más szó is hiányzott onnan." -mondta egyszer valaki egy sportolóról. Jézus szótárából nem hiányzik ez a szó. Sőt, a rettegés és a gyötrődés sem. Nagyon furcsa Jézust rettegni és gyötrődni látni, ugyanakkor mélyen emberi is. Mindannyian szoktunk félni, bár szerencsére ritka az, amikor ennyire elural minket a félelem. Jézus fél. Jézus valóságosan emberré lett és átéli az emberi lét peremhelyzeteit is. Imádkozik, kéri Istent, hogy szűnjön meg ez a nehézség, ugyanakkor képes elfogadni azt, hogy nem fog elmúlni a nehézség. És még érdekesebb, hogy Jézus nem csak imádkozik, hanem támogatást is kér a barátaitól, ebben a nehéz helyzetben, de a barátai képtelenek őt támogatni, elalszanak ebben a kritikus pillanatban. Háromszor egymás után hiába kéri őket.

Jézus nem egy szupermen, a megváltás műve nem egy távoli manőver, amit Jézus fél kézzel letolt és aztán mi pedig rábólintunk. Jézus ezt a mi törékeny és sebezhető emberségünket vette magára, ezt a félelemre és rettegésre képes, ezt a másik ember szeretetére rászoruló, arra szomjazó emberségünket. Átélt az elhagyatottságot az emberektől, mindjárt átéli az elárulást és a kereszten még átéli majd azt is, milyen az, amikor azt érezzük, hogy az Isten is elhagyott minket. A pokol hetedik köre című versében így ír Pilinszky:

A pokol első, második,
harmadik, negyedik köre,
majd az ötödik, hatodik
és végül is a legutolsó.

Itthon vagyok.
Engedd, hogy lepihenjek
és meggömbülve elaludjak végre,
hiszen itt is jelen vagy.

Mindannyiunknak van egy személyes kis pokla, amiben szembesülünk a bűneinkkel, a félelmeinkkel, a függőségeinkkel, a tökéletességre törekvésünkkel és a kudarcainkkal, a szeretetvágyunkkal és a visszautasításokkal, a magunkat másokhoz hasonlításunkkal, a hibáztatásunkkal és az önhibáztatásunkkal. És Jézustól nem kell félnünk, beengedhetjük őt oda: Nézd félek, nézd elutasították a szeretetemet, nézd, nem tudom magamat sem szeretni, nézd, a barátaim nem szeretnek éppen úgy, ahogyan szükségem volna rá. És akkor, ha őszintén elé tudjuk tenni mindezt, akkor ő ott átölel ebben. Nem távolról nézi, hanem átéli, most és itt ugyanúgy mint a Getszemáni kertben. „Nem ahhoz kell a böjt, hogy minél bűnösebbnek érezzük magunkat, hanem hogy ráébredjünk emberi létezésünk és világunk sebeztségére.” (Bellovics Gábor SJ)

Csendben: MI az én poklom most? Mibe hívhatom be Jézust? Nézzem most egy kicsit vele ezt!